

[Arbejdsministeren.]

henviser i det hele til mine bemærkninger om dette spørgsmål under første behandling — Folketingstidende 1969-70, sp. 3665.

Hr. Erling Dinesen var inde på nogle af de forslag til ændringer, som jeg synes jeg bør kommentere, som et mindretal bestående af socialdemokratiets og socialistisk folkepartis medlemmer har stillet. Der var bl. a. ønsket om at få slettet bestemmelsen i § 64, stk. 1, sidste punktum. Denne bestemmelse tager sigte på, at ledighedsperioden for arbejdsledige, der i en arbejdsløshedperiode bliver pensionister og dermed kommer til at falde ind under den såkaldte 78 dages bestemmelse, inden for de sidste 3 måneder før pensionistalderens indtræden skal medregnes i de 78 dage. Når jeg har ønsket at opretholde den bestemmelse uanset mindretallets modstand, hænger det sammen med, at jeg ikke gerne ser den situation, at langvarigt ledige pludselig får forhøjet de beløb, som de modtager fra det offentlige, fordi de nu pludselig er blevet 67 år; så skal de, trods det at de ikke har haft den fornødne tilknytning til arbejdsmarkedet i de sidste 3 måneder, pludselig have væsentligt større beløb, end de hidtil har fået.

Socialdemokratiets og socialistisk folkepartis medlemmer har stillet en række ændringsforslag i øvrigt. Jeg skal kun kommentere et par af dem. Til § 11 er således stillet ændringsforslag — det var hr. Erling Dinesen også inde på — om, at staten skal yde løbende forskudsrefusion af kommuners udlæg af statsandelen af udgifter ved arbejdsformidlingskontorenes drift. Det er et forslag, der lyder besnærende, og det har da også været forhandlet mellem de kommunale organisationer og mig. Statsandelen af de omhandlede udgifter, som kommunerne altså ligger i forskud med, andrager et halvt hundrede millioner kroner på årsbasis, og spørgsmålet drejer sig altså om, hvorvidt statsrefusion af dette beløb bør ske løbende i stedet for som nu året efter udgiftens afholdelse. De ca. 50 mill. kr. er imidlertid kun en detalje i det mellem 50 og 100 gange større økonomiske mellemværende, der er mellem stat og kommuner, og som refusions- og tilskudsordningerne repræsenterer. Dette beløb indgår således i den samlede likviditetsbalance mellem stat og kommuner, som der efter omfattende forhandlinger

er truffet bestemmelse om dels i forbindelse med den nye byrdefordeling, dels i forbindelse med skatteomlægningerne ved kildeskattens indførelse. Jeg må erkende, at det skuffer mig ikke så helt lidt, at oppositionspartierne, efter at disse refusions- og skatteadministrationsproblemer nu har været diskuteret i et helt år, stadig væk synes at mene, at man kan tage enkeltheder, oven i købet relativt meget små enkeltheder, ud af denne helhed, og gøre dem til genstand for isoleret behandling. Hvordan skal dog regeringspartier og oppositionspartier under disse omstændigheder nogen sinde kunne nå frem til en seriøs indbyrdes diskussion om byrdefordelingsproblemerne?

Til § 100 om ankenævnet har mindretallet foreslået, at nævnet får 2 medlemmer fra Dansk Arbejdsgiverforening og 2 medlemmer fra landsorganisationen i stedet for som af mig foreslået 1 medlem for hver af disse to sider. Hvis man fulgte mindretalsforslaget, ville partsrepræsentanterne i ankenævnet blive flere end de af staten udpegede medlemmer. Det ville efter min opfattelse være uheldigt, da nævnets opgaver er af juridisk art og ikke af mæglings- eller voldgiftsmæssig karakter.

Så har jeg hæftet mig ved, at mindretallet i sin udtalelse har beklaget sig over, at der har været tidnød under udvalgsbehandlingen. Jeg må erkende, at jeg har været en lille smule i tvivl om, hvad tendensen i denne udtalelse har været — om den har været at undskylde, at måske ikke alle mindretallets forslag er pletskud, eller om den har været at følge den linje op, som man politisk har fulgt i lang tid, nemlig at denne regering og disse regeringspartier stiller oppositionspartierne over for urimelige arbejdsvilkår.

Hvad nu enten det ene eller det andet er grunden, eller det som noget helt tredje er det rent konkrete faktum, at der kun har været halvanden måned til at behandle meget omfattende lovforslag, vil jeg dog gerne sige, at det er efter oppositionspartiernes ønske, arbejdet er lagt sådan til rette, at et resultat kunne nås og ikrafttræden ske til 1. april; det er en imødekommethed fra min og regeringspartierne side, når man har lagt arbejdet til rette på den måde. Jeg håber derfor, at det er den sidste tolkning af disse bemærkninger, der er den rigtige. Det